

Monique Goudsmit (pseudoniem): 'Bevrijd'. Over identiteitsverlies en de lange weg naar heelwording.' Uitgeverij Calbona, Rotterdam 2009. ISBN 9789490075101 Zie ook: www.calbona.nl (PTSS/Psychiatrie/ Identiteit / Systeemdwang/Afhankelijkheid/1)

Soort boek/stijl/ziekte: Ervaringsverhaal van Monique Goudsmit waarin zij beschrijft hoe het kwam dat zij zich aansloot bij de sekte Focolare. Zij verbleef van haar negentiende tot haar vierendertigste in een van de woongroepen van die Beweging wonen en beschrijft welke weg ze heeft moeten bewandelen om daarna een vrij mens te worden. Dat doet ze open en eerlijk waardoor de lezer veel leert over de systeemdwang die van een sekte uit kan gaan en wat dat met een kwetsbare zoekende persoon kan doen.

Over de schrijfster: Monique Goudsmit (1955) werd geboren in Eindhoven in een gezin van vier kinderen waarvan zij het derde kind en oudste meisje is. Zij was een vaderskindje en had een hechte band met hem. Toen haar vader in 1965 plotseling aan een hartinfarct overleed miste Monique hem niet alleen heel erg, maar moest ook meer voor haar moeder zorgen. Ze ontwikkelde een eetprobleem. Monique ging daar steeds vaker naar de woongroep van een religieuze sekte Focolare, met wie de familie contacten had. Ze maakte daar vaak haar huiswerk in de keuken en toen ze na de middelbare school de sociale academie volgde, ging ze bij hen wonen. Hoewel ze ondergedompeld werd in de manier van leven van Focolare, bleef een deel van haar persoon zich verzetten tegen de dwang van de sekte. Ze kreeg een burn-out, ging in therapie en wilde uit de sekte stappen. Op vierendertigjarige leeftijd wist ze zich los te trekken en ging ze verder met haar zoektocht naar wie ze werkelijk is. Momenteel woont ze op zichzelf in Amsterdam. Monique heeft zich ontwikkeld tot deskundige op sektegebied, niet alleen in Nederland, maar ook in internationaal verband.

Korte beschrijving: Monique beschrijft dat haar vroege jeugd er een was zoals van vele Hollandse kinderen in de vijftiger/zestiger jaren. Belangrijk was echter dat ze altijd een moederfiguur gemist heeft terwijl haar vader op de voorgrond trad. Ze had geen band met haar moeder, ze ervaarde haar niet echt als een moeder. Haar moeder functioneerde voor haar niet echt als een moeder. Dat maakte haar een kwetsbaar en eenzaam kind dat veel verantwoordelijkheid moest dragen en voor haar moeder zorgde. Ze was ontvankelijk en zocht liefde. Die liefde dacht ze te vinden bij de sekte Focolare. Vooral bij L., een vrouw die ze vlak na het overlijden van haar vader voor het eerst had gezien. Ze ging er steeds vaker huiswerk maken en geleidelijk werd de woongroep haar thuis en bepaalde voor haar hoe haar leven moest lopen. En dat ging ver. Zo werd voor haar bepaald dat ze maatschappelijk werkster zou worden en geen danseres, een beroep dat Monique zelf zou hebben gekozen. Toen ze klaar was met de opleiding tot maatschappelijk werkster en een geschikte baan had gevonden moest ze twee jaar in een vormingscentrum van Focolare in Italië verblijven. Daarna kwam ze weer terug, vond een geschikte baan en verbleef in de Focolare-woongroep van Amstelveen. Ze mocht vele zaken niet, moest constant verantwoording afleggen, mocht een seksuele gevoelens tonen en was druk met gebed en diverse groepsbijeenkomsten. Dit terwijl anderen zaken als vanzelfsprekend geregeld waren. Alle loon en bezittingen ging naar Focolare, want Focolare zorgde voor alles: van kledingkeuze tot hoeveel koppen koffie goed voor iemand mocht drinken. Monique beschrijft hoe deze wereld haar jarenlang in z'n greep hield en haar identiteit en ontwikkeling onderdrukte, hoewel ze ook twijfels kende die uiteindelijk zo groot werden dat ze vertrok. Dat dat niet zomaar kon, zal duidelijk zijn. Monique moest

wennen aan zelfstandig zijn, dat ze vrijheden kreeg, maar ook zaken moest regelen. Ze testte diverse kapsels uit en zoekt naar wie zij werkelijk is. Zo moest ze bijvoorbeeld ook haar seksuele identiteit ontdekken. Het was een periode van wennen, verward zijn en zoeken naar wie de echte Monique is. Hulp van goede vrienden, diverse individuele en groepstherapieën die ze daarna gedurende jaren volgde helpen haar de vrije mens te worden die ze wil zijn. Zo lezen we in dit boek over de impact van een traumatisch sekte leven, maar de gouden draad in het boek is vooral 'de weg naar heelwording'.

Wat viel op: Hoe groot de invloed van een sekte kan zijn op het leven van een persoon die gevoelig is en op zoek naar warmte en liefde. Hoe moeilijk het daarna is om ervan los te komen en hoe veel moeite het kost om daarna een leven op te bouwen als zelfstandig vrij mens. Monique heeft veel traumatische en stresserende ervaringen moeten verwerken voordat ze dat werkelijk was. Het heeft gemaakt dat ze een tijd niet gewoon in onze samenleving kon functioneren en het heeft haar haar baan gekost.

Citaten: Pag. 30-31: 'Maar de grootste verandering was in mezelf. Er gebeurde iets raars. Misschien was het al veel eerder gaande, zonder dat ik het besepte, maar het werd toen in ieder geval duidelijker: mijn vermogen om als het ware 'gespleten' te functioneren. Ik werd er goed in om aan de buitenkant anders te zijn dan aan de binnenkant. Ik deed erg mijn best om lief te zijn en ik probeerde mijn moeder zo veel mogelijk met kleine dingetjes te helpen.(...) Er was veel verdriet in me, maar ik kon het nergens kwijt. Wat zou ik graag mijn hoofd op de schoot van een moeder gelegd hebben om te huilen. En om getroost te worden. (...) Een paar jaar later besloot ik om niet meer te eten. Waarom zou ik nog?'

Pag. 66: 'Er was iets heel raars: de deur stond altijd open, ik zat daar vrijwillig. En toch... ook toen ik me op een gegeven moment minder prettig begon te voelen, ging ik niet weg.(...) Sprekend over een sekte wordt de vergelijking gemaakt met het verblijf in een baarmoeder.(...) Als ik terugkijk naar al die jaren in het Focolare, zie ik die als één grote staat van regressie in mezelf. Ik kon niet meer zelfstandig denken en voelen en zelf ergens iets van vinden. Ik zal als het ware gevangen in die 'baarmoeder'.'

Pag. 107: 'Ik had al die jaren in een besloten 'denk-box' van een sekte gezeten, ik had nooit geleerd buiten die doos te kijken, dus hoe kon ik vermoeden wat het betekende om een autonoom - zelfstandig- denkend mens te zijn? Het gevoel van 'mijn eigen leven en daar verantwoordelijk voor zijn' had ik nooit eerder gehad, dat vermogen had ik me nog niet eigen gemaakt.'

Recensies: M.A., vrijwilligster bij Stichting Pandora : 'Bevrijd is het emotionele levensverhaal van de auteur. Zij beschrijft haar leven vanaf kind tot het nu, zoals ze zelf schrijft: "Paradoxaal genoeg is het zo bevrijdend dat ik niet meer constant bezig hoef te zijn met het energie stoppen naar anders, of perfecter, of meer. Ik hoef niet iets extra te doen om mezelf uit te drukken. Ieder moment geeft simpelweg de mogelijkheid om te groeien. Om er te mogen zijn". (...) Indrukwekkend is het verhaal vanaf het weggaan uit deze sekte, het verlies van alle contacten, en het vinden van haar "ik". Een zware weg, die ze met behulp van therapie en vrienden, heeft kunnen volgen. Niet dat haar 'ik' een af verhaal is. Nog dagelijks groeit zij.'